

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. A.**,
nar. X,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2022, č. j. CPR-29930-3/ČJ-2022-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 8. 2022, č. j. KRPA-257802-12/ČJ-2022-000022-SV, kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce na 1 rok. Počátek uvedené doby byl stanoven

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba stanovená k vycestování byla určena do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav. Nebyly řádně zjištěny všechny skutečnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný zjistil toliko skutečnosti v neprospěch žalobce. Dále byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Podle žalobce je rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření. Nepřiměřená je jeho forma i délka. Nepřiměřenost je dle žalobce dána s ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, za nichž se do tohoto stavu dostal. Je nutno vážit, jaké následky může mít uložené opatření na budoucí život žalobce. Žalovaný rovněž měl dle žalobce nedostatečně zkoumat zásah do jeho soukromého života. Správní orgán I. st. sice uvedl kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ale nezkoumal vliv opatření a budoucí život. Rozhodnutí je formalistické a obecné. Žalovaný se nevěnoval tomu, z jakého regionu žalobce pochází, zda se jedná o region blízký Podněstří nebo samotné Podněstří, tedy oblasti se zvýšeným bezpečnostním rizikem. Byly vyjmenovány skutečnosti případu, ale nebyl uveden jejich vztah ke správnímu vyhoštění. Jediným kritériem rozhodnutí nemůže být, že se má žalobce kam vrátit, že má ve vlasti zázemí. Správní orgán měl informace týkající se soukromého života žalobce, ty měl zohlednit. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce. Je zde evidentní prostor minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, který zůstal nevyužit, správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, takové konstatování ale nelze mít za dostatečné, stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti případu, individualizace rozhodnutí je nulová. Doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce, který nebyl nikterak zásadně dlouhý, trval toliko 44 dní a jednalo se o excesivní jednání.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 7. 8. 2022 byla provedena pobytová kontrola žalobce. Při té předložil platný biometrický cestovní doklad Moldavska. Kontrolou dokladu bylo zjištěno, že v něm má žalobce otištěné vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 22. 6. 2022 přes maďarský hraniční přechod. Výstupní razítko již zjištěno nebylo.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že si je vědom svého protiprávního jednání, měl v úmyslu si v ČR vydělat nějaké peníze a chtěl vycestovat 9. 8. 2022. Naposledy do schengenského prostoru vstoupil dne 22. 6. 2022 v Maďarsku, pobýval zde na základě biometrického cestovního dokladu. Účelem cesty byla práce. Do pobytové kontroly pobýval na území nepřetržitě. Je zde podruhé. Byl zde již od 23. 2. 2022 do 20. 5. 2022 za účelem práce. Adresu pobytu nikam nehlásil, bydlel na ubytovně. Finanční prostředky na vycestování má. Je svobodný a bezdětný. V Moldavsku má rodiče a sourozence, bydlel s rodiči, může se tam vrátit. V Moldavsku si nebude moci najít práci. Je dospělý, dokáže se o sebe postarat sám, je zdravý. V ČR nemá žádné vazby. Vycestuje dobrovolně. V Moldávii mu nic nehrozí, vycestovat ale nechce.
7. Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2022, č. j. KRPA-257802-12/ČJ-2022-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek uvedené doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená

k vycestování. Doba stanovená k vycestování byla určena do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. K obecným námitkám týkajících se porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že tyto důvodné neshledal. Co se týče namítaného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, soud pochybení správních orgánů nenalezl. Skutkový stav byl zjištěn řádně, byly řádně zohledněny všechny okolnosti případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Postup správních orgánů byl odpovídající a v souladu se zákonem.
14. Stěžejní námitkou žaloby je, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, což považuje za nepřiměřené opatření, které mu rovněž bylo podle jeho názoru uloženo v nepřiměřené délce. K tomu soud uvádí následující.
15. Co se týče přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí nejprve shrnul pobytové možnosti žalobce s ohledem na cestování na biometrický cestovní doklad a uvedl, že z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že ten přicestoval na území EU 23. 2. 2022, následně vycestoval 20. 5. 2022. Naposledy přicestoval 22. 6. 2022, přičemž jeho pobyt zde pokračoval až do provedení pobytové kontroly 7. 8. 2022. Žalovaný taktéž odkázal na pobytové možnosti žalobce a uvedl, že žalobce byl oprávněn pobývat na území ČR do 24. 6. 2022, tedy od následujícího dne, 25. 6. 2022, se již jednalo o pobyt neoprávněný, a to až do dne pobytové kontroly. Celkem šlo o neoprávněný pobyt v délce 44 dnů.
16. Soud ohledně délky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR uvádí, že tato byla správními orgány řádně vymezena od 25. 6. 2022 do 7. 8. 2022, kdy tuto délku nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nerozporuje ani sám žalobce, který naopak výslovně sdělil, že od svého příjezdu dne 22. 6. 2022 na území ČR nepřetržitě pobýval až do pobytové kontroly. Soud v tomto ohledu pochybení neshledal, bylo vycházeno z výpovědi žalobce v kontextu dalších zjištěných skutečností – údajů zjištěných z cestovního dokladu.

17. Žalobce se nesporně v uvedeném termínu na území ČR nacházel neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány postupovaly správně a v souladu se zákonem, pokud bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.
18. Soud neshledal ani namítanou nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“* V daném případě bylo možné uložit žalobci podle zákona zákaz vstupu na území členských států EU v délce až 5 let, žalobci bylo tedy uloženo správní vyhoštění při dolní hranici možného rozmezí.
19. Správními orgány byly řádně zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.
20. Co se týče namítané nepřiměřenosti délky uložené správního vyhoštění (1 rok), poukázal správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí na to, že podle zmíněného zákonného ustanovení bylo možné žalobci uložit správní vyhoštění v délce až 5 let. Uvedl, že při stanovení délky zákazu 1 rok přihlédl k délce a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce. Neoprávněný pobyt žalobce neřešil, byl odhalen až činností Policie ČR. Pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, žalobce by zřejmě pobýval na území i dále, kdy sám sdělil, že chtěl vycestovat 9. 8. 2022. Žalobce nechová dostatečnou úctu k právním předpisům ČR, nedisponuje zdravotním pojištěním, nehlásil adresu pobytu. Vykonával zde výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání. Žalovaný konstatoval, že délka uloženého správního vyhoštění byla adekvátní a odpovídá obvyklé praxi v obdobných případech.
21. Pokud jde o přiměřenost uloženého správního vyhoštění co do délky z hlediska namítané krátkého neoprávněného pobytu, soud uvádí, že rozhodnutí považuje v tomto ohledu za přiměřené. Dobu neoprávněného pobytu od 25. 6. 2022 do 7. 8. 2022 nelze považovat za nikterak výrazně krátkou, neboť se jedná o neoprávněný pobyt v délce přibližně měsíc a půl (44 dní), proto ve vztahu k této délce považuje soud správními orgány uložené opatření za zcela adekvátní. K námitce, že se jednalo o excesivní jednání žalobce, který je jinak bezúhonný, soud uvádí, že v tomto ohledu pochybení rovněž nenalezl, neboť žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce na spodní hranici možného rozmezí – jednoho roku. Soud není nadto nijak přesvědčen o tom, že by žalobcovo jednání bylo excesivní, kdy

naopak poznamenává, že při výsledku žalobce sám uvedl, že do ČR opakovaně jezdil za prací a pracoval, aniž by disponoval potřebnými oprávněními, kdy si byl přitom vědom, že bez oprávnění nelze pracovní činnost vykonávat. Lze dát dále za pravdu správnímu orgánu I. st., že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn až při pobytové kontrole dne 7. 8. 2022, tedy lze mít za to, že v případě neprovedení takové kontroly by na území ČR i nadále pobýval, což ostatně i sám výslovně potvrdil, když uvedl, že měl v plánu odcestovat 9. 8. 2022, což nadto mohlo, ale ani nemuselo být pravdivé tvrzení.

22. Pokud jde o namítané okolnosti, za kterých se žalobce do daného stavu dostal, pak soud neshledává v těchto jakoukoli výjimečnost. Žalobce přicestoval na území ČR, jak sám uvedl, opakovaně za účelem výkonu práce, kdy podotkl, že si je vědom, že k tomuto musí mít oprávnění, přesto zde pobýval a dle svého tvrzení také pracoval bez potřebného oprávnění. Výpověď žalobce odpovídá údajům z cestovního dokladu, dle kterých na území opakovaně cestoval. O svém neoprávněném pobytu žalobce věděl, jak rovněž ve své výpovědi potvrdil. Lze shrnout, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval a dle svého tvrzení také pracoval, kdy odcestovat se chystal svévolně až 9. 8. 2022, kdy si byl vědom neoprávněného pobytu i tvrzené nelegální práce.
23. Co se týče námitky, že nebyl uveden vztah zjištěných okolností případu k uloženému správnímu vyhoštění, soud uvádí, že oba správní orgány řádně uvedly veškeré zjištěné skutečnosti a přezkoumatelně zdůvodnily, jaký měly tyto skutečnosti vliv na uložené opatření včetně délky.
24. Soud se taktéž neztotožnil s námitkou nedostatečné individualizace rozhodnutí. Oba správní orgány se řádně zabývaly všemi okolnostmi případu, žalobce měl možnost v rámci výsledku sdělit veškeré skutečnosti, které vnímal jako podstatné. Bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem.
25. K žalobní námitce, že je nutno vážit následky rozhodnutí do budoucna, soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou nevyhodnotil. V případě žalobce bylo bez pochybností shledáno naplnění skutkové podstaty pro uložení správní vyhoštění. Byly zohledněny veškeré okolnosti a stanovena doba zákazu vstupu v délce jeden rok. Přestože se může stát, že napadené rozhodnutí může mít v budoucnosti dopad na pobytové či jiné možnosti žalobce při jeho budoucím životě a dalším případném pobytu, nelze z tohoto důvodu považovat rozhodnutí správních orgánů bez dalšího za jakkoli či neadekvátní. Pokud chtěl žalobce pobývat na území ČR, bylo jeho povinností se řádně seznámit s příslušnými právními předpisy a tyto dodržovat. Pakliže žalobce naopak vědomě tato pobytová pravidla porušoval, pak musel počítat s tím, že si může tímto jednáním způsobit budoucí komplikace v případě dalšího pobytu. Žalobce potvrdil, že si svého neoprávněného pobytu byl vědom, tedy musel s možnými negativními důsledky počítat.
26. K námitce ohledně porušení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou neposoudil. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a*

kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

27. Správní orgány ve zcela dostatečném rozsahu zjišťovaly, zda by v případě žalobce mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vazby žalobce k ČR či EU zjišťoval v rámci provedeného výslechu, jak je doloženo protokolem. Správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce sdělil, že v Moldávii bydlel s rodiči v domě, kam se má možnost vrátit. V ČR bydlel na ubytovně, přesnou adresu nezná. Nikoho v ČR nemá. V Moldávii naproti tomu má celou rodinu a žil tam po celý život. K ČR nemá ani žádné jiné vazby. Nejedná se v daném případě o nepřiměřený zásah. Žalobce je zdravý, nikterak vysokého věku. Správní orgán I. st. rovněž uvedl, že žalobce pochází z bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. ze dne 3. 12. 2015, v rámci řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být ve vlasti vystaven skutečnému nebezpečí dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z tvrzení žalobce vyplynula absence jakýchkoli vazeb na ČR či EU, což žalobce výslovně uvedl. Žalovaný dodal, že nebyly zjištěny žádné překážky, které by měly bránit vycestování žalobce.
28. K tomu soud uvádí, že postup obou správních orgánů, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce byl zcela odpovídající okolnostem případu. Správní orgán I. st. vyjmenoval všechny relevantní skutečnosti. Žalobce je svobodný, bezdětný, ve vlasti žil s rodiči v domě, kam se může vrátit a v zemi žít tímto způsobem i dále. Jeho zdravotní stav je bez omezení. K ČR ani EU nemá žádné vazby. Adresu pobytu v ČR nikam nehlásil, ani ji přesně nezná. V ČR pobýval a pracoval. Vycestování žalobce bude sice znamenat zásah do jeho soukromého a rodinného života, avšak tento nelze hodnotit jako nikterak nepřiměřený.
29. S žalobcem se nelze ztotožnit ani ohledně jeho názoru, že jediný argument žalovaného pro přiměřenost správního vyhoštění měla být skutečnost, že žalobce má na území Moldávie vytvořeno zázemí. K tomu soud uvádí, že toto tvrzení žalobce je nepravdivé, neboť ohledně přiměřenosti správního vyhoštění byla zjištěna celá řada dalších skutečností a taktéž možnosti vycestování byly zkoumány v širších souvislostech, nikoli pouze s ohledem na vytvořené zázemí ve vlasti. Lze naopak souhlasit se správními orgány v tom, že pokud žalobce ve vlasti měl vytvořeno zázemí, a to minimálně pokud jde o rodinu, u které může při návratu do Moldávie bydlet, pak toto je jedním z argumentů pro možnost jeho vycestování.
30. Pokud jde o námitku žalobce, že rozhodnutí je formalistické a obecné, a dále že se žalovaný nevěnoval tomu, z jakého regionu žalobce pochází, zda se jedná o region blízký Podněstří nebo samotné Podněstří, tedy oblasti se zvýšeným bezpečnostním rizikem, soud uvádí následující.
31. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*

32. Správní orgán I. st. ve svém odůvodnění uvedl, že v rámci řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící tomu, že by žalobci mělo ve vlasti hrozit skutečné nebezpečí. K tomu správní orgán poukázal dále na to, že Moldávie je považováno za bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. ze dne 3. 12. 2015.
33. Soud pochybení ohledně tohoto závěru nenalezl. Správní orgán I. st. správně odkázal na vyhlášku, která uvádí seznam bezpečných zemí, za které je považováno i Moldavsko. Soud si je vědom aktuální bezpečnostní situace v regionu, nicméně ke dni rozhodnutí mu nebylo známo, že by situace v Moldávii byla natolik špatná, aby nebylo vycestování žalobce možné. Především pak ani žalobce sám v rámci své výpovědi nesdělil v tomto ohledu nic, co by mělo jakýkoli vztah k tomu, že by mu mělo v zemi hrozit jakékoli nebezpečí. Naopak sdělil, že mu v Moldávii nic nehrozí a může se tam vrátit. Uvedl, že vycestuje dobrovolně a po návratu se může opět nastěhovat k rodičům. Byť tedy současně podotkl, že vycestovat nechce, jednalo se dle soudu v kontextu výpovědi spíše toliko o subjektivní nesouhlas s vycestováním.
34. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevěnoval tomu, z jakého přesně regionu žalobce pochází, zda se například nejedná o Podněstří či některý sousední region, pak soud uvádí, že protokol o výsledku žalobce obsahuje údaj o jeho trvalém pobytu, ze kterého vyplývá, že žalobce pochází z oblasti X, která se nachází na jihovýchodě země. I správní orgány si nepochybně jsou vědomy současné bezpečnostní situace v tamní oblasti, nicméně i s odkazem na výpověď žalobce nebyly zjištěny žádné důvody, proč by žalobce nemohl vycestovat. Pokud by žalobce v zemi nějaké problémy měl nebo je očekával, nepochybně by toto v rámci své výpovědi uvedl, což platí i pro případné problémy v regionu, ze kterého pochází, kdy o ničem takovém se nezmínil. Naopak uvedl, že chtěl i sám vycestovat 9. 8. 2022, tedy o dva dny později než byl zajištěn, přičemž tento termín nijak nespojil s jakýmkoli důvody, které by se týkaly bezpečnosti v zemi.
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. 12. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce